

delsent af denne Regel. Jeg tror derfor, det vilde være heldigt, om der gaves bestemte Regler i denne Henseende, enten det nu kunde ske her ved Loven om Fattigforjærgelse, eller det skal ske ved særlig Lov, det vil jeg ganske lade stå hen, men jeg anser det for rigtigt, at der var fuldgældige Regler i denne Henseende, ligesom det ogsaa i flere andre Henseender kunde have sin Betydning at have det fuldstændig klarlagt, hvad der betragtes som virkelig Fattighjælp, og hvad ikke. I de allerbetydeligste Henseender kan jeg slutte mig til Bestemmelserne i dette Lovforslag, og jeg erkjender, at det vilde være et meget stort Fremstridt, hvis det kunde lykkes i en nær Fremtid at faae det gennemført som Lov, idet det navnlig for Fattigbestyrelserne vilde have stor Betydning, naar de kunde have alle Lovbestemmelser, der vedrøre Fattigvæsenet, samlede i een Lov. Det er jo som bekendt for en væsentlig Del Lægmænd, der benytte Loven, og for dem er det slet ikke nogen let Sag med den i Grunden meget indviklede Fattiglovgivning, vi for Tiden have, at finde ud af alle de Bestemmelser, der vedrøre dette Væsen. Derfor alene af den Grund maatte man meget ønske, at det lykkedes i en nær Fremtid at faae dette Lovforslag vedtaget, faae det gjort til Lov. Jeg vil derfor haabe, at man fra alle Sider vil bestræbe sig for dette, jeg er vis paa, at det er en af de Love, der vilde blive modtagne med Taknemmelighed af Mange omkring i Landet, da navnlig af de kommunale Raad; men jeg tror ogsaa, at selve de Fattige, der skulle forjærges efter de her opstillede Regler, vilde finde sig vel herved. Der er endnu en Bestemmelse, som jeg forglemt at berøre med Hensyn til Forjærgelsesmaaden af de Fattige. Saaledes som det er foreslaaet her i Lovforslaget skulle de jo forjærges enten i Hjemmet, naar det er Familier, eller ogsaa indtinges i Pleie, naar det er enkelte gamle Personer eller Børn, eller ogsaa i Fattiggaarde. Jeg finder, at denne Deling af Forjærgelsen er fuldstændig baade naturlig og rigtig, og det er den Maade, hvorved det er muligt at sondre mellem de mere værdige Trængende og de mindre værdige Trængende, men der er i denne Henseende opstaaet en stor Vanskelighed ved de mange Fattiggaarde, der nu ere oprettede, og hvor man til Exempel i mindre Kommuner har saadanne Anstalter, er det næsten nødvendigt for dem at have alle deres Fattige anbragte i disse, da det ellers bliver for kostbart at forjærg dem dels der og dels udenfor. Det er som sagt en Vanskelighed, der er indtruffet i de senere Aar, og jeg maa tilstaa,

jeg er ikke nogen varm Ven af Fattiggaarde, jeg har aldrig anset Forjærgelsen paa disse for nogen just heldig Maade at forjærg Fattige paa. Der kan jo være Omstændigheder, som kunne gjøre det nødvendigt, men det har forekommet mig, at naar man vilde gaa ind paa den Vej, var det bedre, at man havde slaaet sig sammen i større Kredse og saa anbringe dem der, man fandt det nødvendigt at forjærg paa saadanne Steder. — Der er her i Lovforslaget ogsaa en Bestemmelse om, at der i hvert Amt inden 5 Aar skal oprettes en Tvangsarbejdsanstalt. Jeg er tilbøjelig til at mene, at det ikke vilde være nødvendigt for hvert Amt at have en saadan Anstalt, og jeg vilde derfor ogsaa antage, at der kan gives Amtene Frihed til enten at slaa sig sammen muligvis to eller flere om Oprettelse af Tvangsarbejdsanstalter. Thi at have saadanne Anstalter, naar de kun besøges af meget Faa, bliver en meget kostbar Ting, og saa var man der inde paa samme Vej, som man er med de sognekomunale Anstalter, hvoraf man efter min Mening har altfor mange; det kan ogsaa paa sine Steder gjøre, at man ikke viser den Humanitet overfor de virkelig værdige Trængende, som i alle Henseender var ønskelig. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger idet jeg udtaler Haabet om, at det maa lykkes at faae dette Lovforslag behandlet og gjort til Lov i en nær Fremtid, da der virkelig er en alvorlig Trang dertil og der, saavidt det kan skjønnes, ikke er store Uoverensstemmelser paa Opfattelsen af de forskellige Bestemmelser deri.

Sansen (Svendborg Amts 2den Valgkreds): Det er kun nogle ganske faa Bemærkninger, der enten ikke ere gjorte, eller som man i det Mindste kun let har rørt ved, som jeg agter at fremsætte. Den Taler, som i Gaar begyndte denne Forhandling, yttrede ved Omtalen af § 2, at han meget vel kunde gaa med til ved Forjærgelsespligten at stille Mand og Hustru lige, saa at de ligesoverfor hinanden havde den samme Forjærgelsespligt. Jeg deler fuldstændig denne Opfattelse, og jeg har ikke de Betæneligheder, som det forekommer mig, at det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. Jensen) havde paa dette Punkt. Som bekendt gaar der jo igjennem vort Samfund en Bestræbelser for at stille de to Køn lige i Samfundet. Det er en Bestræbelser, som en Del Samfundsmedlemmer overlegent se ned paa og ofte søge at gjøre Løier med, men hvorledes man end ser paa Sagen, er jeg overbevist om, at det vil gaa her som i andre Lande: man bliver nødt til at respektere